

Цѣ тѣ на Бѣзѣ жибаго, длжених є да искы срѣд-
ства, който бы могли да сѹмилостївїтъ Бѣ-
за, и да го извѣбїтъ ѿ вѣчно то наказанїе,
за коѣ то є достойно заслужилъ.

Болни-атъ ище врачи, паднали-атъ въ нещастіе
избавитель, виноваті-атъ ходатай. И понеже,
както казахмы горѣ, человѣкъ є нѣмошенъ, и
до краї вѣденъ, и виноватъ предъ Бѣзомъ: то искрень
ако да бы і христомъ былъ щачамъ и неискаженіи ѿже-
сточенъ, та да не бы і искали срѣдство, илъ наї малкъ,
като мѣ го покажутъ, та да не бы го прїелъ, чрезъ
коѣ то могли бы да сѧ извѣбїи ѿ наї злочестіе то из-
стоїніе. Но были сѧ на истинна и днесь сѧ намирятъ
таквицы человѣцы, който свої та нѣмошь не видѣютъ,
и понеже сѧ сѧ христомъ щачали не мыслеютъ, чи и-
мѣтъ нѣща за избавеніе, (и тоба є пакъ єдно сило
но доказательство на человѣческо то развращеніе.) Но
нинѣ боющесѧ ѿ тобѣ ѿжесточеніе, и водими ѿ здрави
разумъ, и сѧ помошь та на св: Писаніе, требва тѣкру-
аш да сѧ оубѣримъ, чи нѣмѣтъ потрѣба здравите ѿ
врачи, но болни те: и да сѧ пазимъ, да не бы падна-
ли на иѣкого ѿ насъ тѧ словеса, “ Глаголеши, икѡ
богамъ єсмъ и ѿбогатиhsѧ, и ищтоже требую: а не
вѣси, икѡ ты єси ѿкаленъ и вѣденъ, и ищъ и сѧкъ
и наїгъ. , , (Апокал: Г. 17.)

§ ИІ.

Разумъ ати человѣчески не є възможенъ да из-
намѣри тобѣ срѣдство, чрезъ коѣ то да бы могли